

Evang ere førte ind i Fællesskabet, ligger det nær at vente Vanskeligheder ved Fastsættelsen af de indbyrdes Retshforhold, og til at ordne disse er det ikke tilstrækkeligt, at Fællesskabet er dannet, Digets Retning, Størrelse og øvrige Bestaffenhed fastslaaet, og Bidragsfoterne udfundne. Lovforslaget anviser nu ganske vist ikke som den eneste Udveiden, at give sig ind under Amtsrådet og derved faa oprettet den fornødne Bedtægt; det har erkjendt, at der maa være et Middel til at hæve Uenighed, om hvilke Vedligeholdelsesarbejder, og hvorledes og af hvem de skulle udføres m. v., men anviser som saadant i § 17 ny Landvæsenkommissionensforretning. Udvalget er ubekjendt med, af hvilke Grunde man ikke har villet tage Forholdet, som det simpelthen er, at der, naar § 6 har fundet Anvendelse, er stiftet et Fællesskab, som selv kan give sig sin Bedtægt, naar der i Loven gives Regler for Afgjørelsen af Meningsuligheder om dens Indhold, saaledes som de ere foreslaaede i det tidligere Udvalgs § 4. Vi tillade os derfor under Vædringsforslaget Nr. 3 at foreslaa dennes tvende første Afsnit med nogle Vædringer indfatte i Stedet for Lovforslagets §§ 6 og 17, og dertil vil da paa en naturlig Maade kunne slutte sig § 8 i noget forandret Affattelse. Naar dette Forslag vedtages, vil dermed tillige fjernes den Uklarhed, der synes at hvile over Bestemmelserne i §§ 8 og 9, som efterlade Tvivl om Proceduren efter § 6 skal være gaaet forud for Digelagets Oprettelse under Amtsrådets Tilfyn, eller Amtsrådet i Bedtægten skal fastsætte Bidragspligten og Bidragsforholdet. — Det paaligger imidlertid Udvalget at nævne, at der ved samme Forslags Vedtagelse foregaar tvende reelle Vædringer i § 6, nemlig disse, at den der indførte Betingelse for at fremtvinge en Lodsseiers Bidragsydelse til et Digeanlæg, at han ifølge sine økonomiske Vilkaar er istand til at afholde deslige Udgifter, bortfalder, og dernæst at der gives Landvæsenkommissionen en Veiledning ved Fastsættelsen af Digestylden for hver enkelt Bidragspligtig. — Hvad angaar den første Vædring, maa det forudsættes, at Landvæsenkommissionens Kjendelse overhovedet ikke vil give Foretagendet Medhold, naar dets Beslutning overflødigere Interesse af Bønde, vilde skabe en uforholdsmæssig Byrde paa deres Eiendomme, eller ikke staar i noget rimeligt Forhold til dets Nytte, men er Kommissionen saa kommen til det Resultat, at Anlægget bør nyde Fremme, gaar det virkelig ikke an at fritage en enkelt Lodsseier for at skyldes til det, fordi han sidder i daarligere Omstændigheder, og ligne hans Part i Omkostningerne paa de øvrige Eiendomme. Med Hensyn til den anden Vædring, da er det tidligere Udvalgs Regel saalydende: „Enhver Jordieendom, som efter den Høide, der gives Anlægget, vil nyde Beskyttelse af det, er pligtig at bidrage; det Forhold, i hvilket den skal bidrage, bestemmes under Hensyn dels til det Maal, i hvilket den er udfat for

Oversømmelse, dels til den Nytte, den har af Beskyttelsen.“ Mod denne Forskrift indvendes der i de det foreliggende Lovudkast tilspøiede Bemærkninger, at det vil være særdeles vanskeligt om ikke umuligt, udtømmende at angive alle de Hensyn, der have Krav paa at komme i Betragtning i saa Henseende. Man er altsaa enig i Realiteten, at Landvæsenkommissionerne skulle fastsætte Forholdet, som ikke skal være givet alene ved det bidragspligtige Areal's Størrelse, og at der ved Fastsættelsen er flere Hensyn at tage. Men vi ere da ude af Stand til at indse, hvorfor der ikke skal gives Kommissionerne nogen Veiledning, men blot overlades til deres personlige Skjøn; vi vide juft ikke at nævne andre Momenter end de tvende angivne, men de gjøre jo ingenlunde Fordring paa at være de eneste, det siges kun, at Forholdet skal bestemmes „under Hensyn til“, og naar det maa indrømmes, at disse tvende Momenter bør komme i Betragtning, være sig alene eller blandt flere, ses der ikke at være skjellig Grund til ikke at nævne dem. For begge Tilfælde, hvad enten Vædringsforslaget under Nr. 3 vedtages eller, mod Forventning, ikke skal finde Thingets Bifald, tillade vi os at foreslaa, at der aabnes Udgang til ved Landvæsenkommissionens Kjendelse at fremtvinge Deltagelse i og Bidragsydelse til Digeanlæg, som alt nu ere under Udførelse. Der er Udvalget ialtsald et Tilfælde bekendt, hvor et Digeafetagen er sat i Værk og paabegyndt i Tillid til, at Digelovgivningen vilde modtage den Udvikling, som Lovforslaget vil lade komme tilfede ved sin § 6, og der skjønnes ikke at kunne være nogen Betænkelighed ved at udfælle den til alt paabegyndte Anlæg.

De enkelte speciellere Vædringsforslag, som Udvalget tror ikke at burde tilbageholde, tør vi forbeholde mundtlig Motivering.

Vædringsforslaget Nr. 6 til § 8, 2det Punktum er optaget af det tidligere Udvalgs Betænkning (Nr. 28).

I Henshold til alt det Foransførte stilles følgende

Vædringsforslag.

Til § 2.

1) I Stedet for 2det Punktum: „Dog . . . Diget“ sættes:

„For saa vidt brugbart Materiale ikke findes paa selve Digelinien, skal det dog fortrinnsvis afgives af Jorder, som vinde Beskyttelse ved Diget, og kun tages andetsteds, naar det ikke uden altsfor stor Ulempe eller uforholdsmæssig Beslutning kan faaes paa disse Jorder.“

Til § 3.

2) I Slutningen af Paragrafen tilspøies: „Overensstemmende med Forskrifterne i den